

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. R.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2018, č. j. KRPA-388029-12/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 2 A 97/2018 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 10. 2018, č. j. KRPA-388029-12/ČJ-2018-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem

správního vyhoštění; doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, když jejich využitelnost zcela odmítl pro nedůvěru k jeho osobě založenou pouze na tom, že pro svůj pobyt využil padělané litevské vízum; pro přistoupení k omezení jeho osobní svobody však nebyly splněny zákonné podmínky. Nelze totiž připustit paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, kteří využili padělané doklady, a to bez bližšího zkoumání individuálních okolností daných případů; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, který tuto praxi správních orgánů odmítl. Žalovaný se nesprávně vypořádal s konkrétní situací žalobce, když rozhodoval pouze na základě skutečnosti, že se při pobytové kontrole prokázal padělaným vízem; nezohlednil však, že se doposud neprotivil žádnému správnímu ani jinému rozhodnutí a jasně vyjádřil připravenost z území České republiky po eventuálním uložení správního vyhoštění vycestovat.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 2 A 97/2018 – 37 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Uvedl, že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, které v podané žalobě nezpochybnil a jež je doloženo obsahem správního spisu; byla taktéž naplněna podmínka § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, totiž existence nebezpečí, že se žalobce bude vyhýbat výkonu správního vyhoštění. Jádrem soudního přezkumu proto bylo posouzení, zdali žalovaný dostatečným způsobem zvážil a zdůvodnil, zda by v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Konstatoval, že se žalovaný řádně a srozumitelně vypořádal s nutností zajištění, když zcela správně přihlédnul k individuálním okolnostem případu. Žalobce svým jednáním oslabil svou důvěryhodnost, když pobýval na území České republiky s cestovním dokladem Uzbekistánu, který obsahoval padělané litevské vízum, a to nejméně dne 14. 10. 2018, kdy byl zajištěn. Tímto dokladem se prokázal jako svým pravým a vlastním, přičemž po dobu svého pobytu neučinil žádné kroky vedoucí k jeho legalizaci. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že s ohledem na sníženou důvěryhodnost žalobce v důsledku závažnosti jeho protiprávního jednání existovalo nebezpečí, že by se nepodvolil povinnostem stanoveným mu správním orgánem a mařil tak výkon správního vyhoštění. Žalobce uvedl, že nemá k dispozici prostředky ke složení finanční záruky, čímž v podstatě sám vyloučil možnost uložení zvláštního opatření v podobě složení finanční záruky. Zvláštní opatření ve formě zdržování se na adrese pobytu žalovaný vyloučil s ohledem na skutečnost, že žalobce na jím uvedené adrese není přihlášen, nepředložil žádnou nájemní smlouvu, pročež jej k této adrese neváže žádný vážný důvod, a tudíž neskýtá záruku, že se na dané adrese bude opravdu zdržovat. Zvláštní opatření ve formě hlášení se policii pak správní orgán vyloučil s ohledem na ztrátu důvěry v žalobce, kterou si ten zapříčinil svým předchozím jednáním. Městský soud shrnul, že uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o

pobytu cizinců. Naznal proto, že v daném případě by s ohledem na jednání žalobce mírnější opatření nebyla účinná.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření považuje za nepřijatelné, neboť městský soud nesprávně vycházel z jakési fikce stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaného litevského víza, což bez zohlednění toho, že se dosud nikdy neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí a žádným způsobem nemařil výkon správního vyhoštění, nemůže samo o sobě obstát. Zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010; právní předpis členského státu upravující danou problematiku musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, přičemž na tuto skutečnost upozornil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 (z nějž obsáhle citoval), či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Následně stěžovatel shodně jako v žalobě uvedl, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, kteří využili padělané doklady, a to bez bližšího zkoumání individuálních okolností případů; opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, kterým tuto praxi správních orgánů odmítl. Doplnil dále, že městský soud se ve svém stručném vypořádání žalobní námitky fakticky přihlásil k názoru žalovaného, pročež napadený rozsudek nemůže obstát. Co se týče skutečnosti, že nedisponoval bydlištěm, ke kterému by ho vázal bližší vztah, trvá na tom, že ani tato okolnost s ohledem na to, že byl schopen svoji pobytovou situaci řešit alespoň základním způsobem a nejednalo se o typického bezdomovce, nemůže být důvodem pro zásah do osobní svobody.

[5] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku městského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně uplatněná stížní argumentace s tímto důvodem plně nekoresponduje, neboť jeho námitka směřuje spíše do správnosti právního posouzení otázky využitelnosti zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců v jeho individualizovaném případě, tedy se jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti vznesených námitek,

neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelem provedeným podřazením jeho argumentace pod konkrétní kasační důvod.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V projednávané věci stěžovatel tvrdí fakticky jedinou kasační námitku spočívající v tom, že městský soud nesprávně posoudil otázku možnosti uložení mu některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto proběhnuvšího zajištění; ze značné části je však kasační stížnost pouze citací napadeného rozsudku či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkání možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti“*. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, připomenul, že *„je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)“*. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je pak *„žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*.

[10] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie *„oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení*

pokračování

uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání".

[11] Dle 123b odst. 1 téhož zákona pak „*zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*"

[12] V obecné rovině Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Zajištění podle zákona o pobytu cizinců představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Nejvyšší správní soud proto připomíná, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20).

[13] V nyní projednávané věci pak konkrétně ve vztahu k zvláštnímu opatření ve formě zdržování se na adrese místa pobytu [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] městský soud aproboval názor žalovaného, že stěžovatel sice uvedl adresu svého pobytu

v České republice, avšak k této adrese jej neváže žádný vážný důvod, jelikož zde nemá nikoho ze svých rodinných příslušníků a celá jeho rodina žije v Uzbekistánu, pročež neskýtá žádnou záruku, že se na dané adrese bude opravdu zdržovat; Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že nebyl typickým bezdomovcem a kvůli tomu nebyl dán důvod k tomuto opatření nepřistoupit, to však netvrdil žalovaný ani městský soud. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že aby správní orgán k danému zvláštnímu opatření mohl přistoupit, musí životní situace cizince a další okolnosti případu zakládat důvěru v respektování uložené povinnosti. Stěžovatel však má trvalý pobyt v Uzbekistánu, sám pak v rámci výslechu uvedl, že na sdělené adrese v České republice bydlí teprve asi jeden měsíc, zároveň ovšem také poněkud rozporuplně sdělil, že v České republice nemá žádnou korespondenční adresu a doručovat písemnosti je mu třeba do Uzbekistánu (srov. protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 14. 10. 2018, č. j. KRPA-388029-9/ČJ-2018-000022), stejně tak nepředložil nájemní smlouvu ani žádný jiný právní titul opravňující jej k užívání bytu na dané adrese. Obava žalovaného, že se na uvedené adrese tedy nebude dlouhodobě vyskytovat a nebude možné jej tam zastihnout, je i pro výše uvedené důvodná.

[14] Co se týče zvláštního opatření spočívajícího ve složení finanční záruky [§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], konstatoval městský soud, že tuto možnost stěžovatel v podstatě vyloučil sám, když uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení finanční záruky (kauce) a na území České republiky se nenachází osoba, která by za něho mohla tuto záruku složit; i s tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, stěžovatel jej navíc v kasační stížnosti ani nikterak výslovně nezpochybňoval.

[15] Těžištěm věci je pak posouzení zvláštního opatření tkvícího v hlášení se policii ve stanovenou dobu [§ 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců], kde městský soud shledal existenci důvodné obavy, že by se stěžovatel nepodvolil povinnosti uložené mu správním orgánem, a to s ohledem na ztrátu důvěry, kterou si zapříčinil svým předchozím jednáním, totiž předložením padělaného víza. K argumentaci stěžovatele, že využití padělaného dokladu není důvodem jeho tvrzené nespolehlivosti, a tedy nedůvěry v plnění jemu uložených povinností, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou dřívější judikaturu v obdobných případech. V rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, konstatoval, že *„si cizinec za úplatu a zcela vědomě obstaral celkový padělek rumunského občanského průkazu, přičemž se tímto dokladem policistům prokázal jako dokladem vlastním a pravým. Tímto svým úmyslným jednáním dal podle žalované jasně najevo, že by s orgány policie nemusel spolupracovat, a vzbudil důvodnou obavu, že by se mohl skrývat či opětovně měnit identitu. Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců.* (...) *Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.*“ Dále v rozsudku ze dne

23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018 – 21 (zcela shodně též v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 1 Azs 5/2019 – 24) uvedl, že „*prokazování totožnosti padělaným dokladem je závažným porušením právního řádu České republiky, které dokonce může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů).* (…) *Byť prokázání se padělaným dokladem totožnosti není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 – 24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017 – 17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017 – 18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017 – 35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017 – 19).*“ Jakkoli v citovaných rozhodnutích se jednalo o padělaný doklad totožnosti, Nejvyšší správní soud nespatřuje v této dílčí odlišnosti (oproti cestovnímu pasu s padělaným vízem) zásadní rozdíl, který by měl mít vliv na výše uvedené závěry, totiž že popsané protiprávní jednání cizince je skutečností, která oslabuje jeho důvěryhodnost a vyvolává pochybnosti o jeho ochotě dodržovat uložené povinnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4 – 5) řádně a individualizovaně posoudil situaci stěžovatele, a to nejen z hlediska jeho předchozího protiprávního jednání (když se zabýval i tím, jak tento doklad získal), nýbrž také ve vztahu ke všem dalším okolnostem daného případu; za těchto podmínek učiněný závěr městského soudu, že uložení povinnosti stěžovateli hlásit se v určitou dobu na policii neskýtalo dostatečnou záruku jeho vycestování ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud aprobuje.

[16] S ohledem na všechny skutkové okolnosti věci se tedy Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření dostatečně. Stěžovatel neuvedl žádné mimořádné okolnosti, na které by měl být žalovaným v napadeném rozhodnutí kladen zvláštní důraz a které by vyvažovaly jeho nedůvěryhodnost plynoucí z předchozího protiprávního jednání. V posuzované věci se nejednalo o žádnou automatickou praxi žalovaného, neboť napadené rozhodnutí bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k osobě stěžovatele. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

[19] Usnesením městského soudu ze dne 23. 10. 2018, č. j. 2 A 97/2018 - 16, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu